

af Kraft. Paa den ene Side er heriblandt optaget Adskilligt, der allerede forlangt er ophævet eller saaledes forandret og inddraget under nyere Anordninger, at det ikke længere kan ansees for en Bestanddeel af den gjældende Lovgivning, og paa den anden Side er Fortegnelsen dog ikke eller kan være fuldstændig, hvorfor Lovudkastet ogsaa har maattet tilføje den almindelige Sætning: „og andre ældre Lovbestemmelser, der ere i Strid med nærværende Lov.“ Hertil kommer, at adskillige Love erklæres for ophævede, som indeholde Forskrifter, der ikke egentlig høre til Gjenstanden for nærværende Lov, hvorved kan fremkalde en og anden Tvivl, navnlig om, hvorvidt andre Lovbud, hvormed de staae i nøie Forbindelse, ogsaa skulle ansees som forandrede eller ophævede. Saaledes t. Ex. hæves ogsaa de Paragrapher i Bl. 3die Decbr. 1755, der handle om Løsgængeri, og til hvilke de nyere Love om denne Forbrydelse vise tilbage; og ligeledes hæves samme Placats §§ 12 og 14, der ere Anvendelser af Lovens 6—22—4 og 3. Endelig kan en Lov som den nærværende aldrig saaledes udtømme den hele Materie, at jo et og andet Supplement til samme maa søges i de hidtil bestaaende Love og Retsædvaner.

Da det følger af sig selv, at den nye Lov, i Overensstemmelse med de almindelige Regler herom, vil have de ældre Lovbestemmelser, der ere i Strid med samme, behøves der egentlig ikke herom nogen Udtalelse, og Udvalget antager derfor, at den hele Paragraph, der dog ikke vil kunne give en udtømmende Fortegnelse over de ældre Love, der ikke længere skulle have nogen forbindende Kraft, ganske kan udgaae. Foretrækkes der imidlertid at have en udtrykkelig Udtalelse om de ældre Loves Ophævelse, anseer Udvalget det efter Omstændighederne for rettest, at man indskrænker sig til at give følgende almindelige Forskrift:

„Alle ældre hidtil gjældende Lovbestemmelser ere, forsaavidt de ere i Strid med nærværende Lov, herved ophævede.“

§ 72.

Det er efter den bestaaende Ret aldeles afgjort, at de af Kongen i Forening med Rigsdagen givne almindelige Love af den Art, som

nærværende Udkast, ikke uden videre blive gjældende for Island eller Colonierne, og den Tilkiendegivelse herom, som Udkastet indeholder, er derfor unødvendig og foreslaaes at maatte udgaae. Derimod er Saadant ikke ganske klart med Hensyn til Færøerne, efterat disse have erholdt deres Repræsentation paa Rigsdagen, (jfr. bl. fl. St. Folkethingetid. 3die Session S. 3688 ff., Landsthingetid. 4de Session S. 532, Folkethingetid. 5te Session S. 1603 ff.) ligesom Lovens Anvendelighed for disse. Der heller ikke synes paa en afgjørende Maade udelukket ved Titelen: „Lyndelov for Kongeriget Danmark.“ Udvalget er derfor tilbøieligt til at antage, at en Bestemmelse herom maa optages i Loven, og foreslaaer da, at samme affattes saaledes:

„Denne Lov er ikke gjældende for Færøerne.“

Tilleg.

Forslag til en Forligelses-Indretning i Lyndesager paa Landet.

§ 73.

For at virke til mindelig Afgjørelse af Tvistigheder, der opstaae imellem Husbønder og Lynde paa Landet, (§ 76.), bliver der i hvert Sogneforstanderskabs District at udnævne en Forligsmægler, saavel som en Suppleant, der, naar Forstævnte har Forsald, kan fungere i hans Sted.

§ 74.

Forligsmægleren og Suppleanten vælges af vedkommende Sogneforstanderskab, dog saaledes, at Valget indstilles til Amtsrådets Approbation. Valget skeer paa tre Aar, og de Valgte ere pligtige at overtage det dem overdragne Hverv, med mindre de kunne gjøre antagelige Undskyldningsgrunde gjældende, hvis Tilstrækkelighed erkendes af Sogneforstanderskabet eller, naar dettes Afgjørelse paaklages, af Amtsrådet.